

NAIT SOEZ'N

Opinieblad voor studerend Groningen sinds 1972 - Jaargang 49 - Nr. 2 - mei 2020

**Weldaad in tijden
van corona**

**Tinderterreur
en happn-hetze**

Roamer

Coronacrisis:
steunmaatregelen of
een extra portie
studieschuld?

De effectieve maar
niet doelgerichte
anticonceptiepil

Haat-liefde

Interview met Marcel Trip

Hoofredacteur aan het woord

Blanke duisternis

“Geschiedenis is een discussie zonder einde” – deze uitspraak van de Nederlandse historicus Pieter Geyl is erg toepasselijk als het gaat over de Gouden Eeuw. Generaties zijn opgegroeid met het idee dat ons landje aan de Noordzee in de 17e eeuw op de top van zijn kunnen was. De ‘Nederlandse’ vlag wapperde op elk continent, de handel, wetenschap en kunsten maakten een bloeiperiode door en de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden was een militaire macht waar andere Europese landen rekening mee moesten houden.

De laatste jaren gaat de aandacht steeds meer uit naar de schaduwkanten van de Gouden Eeuw en dan de slavenhandel in het bijzonder. Activisten strijden voor het veranderen van straatnamen van wat eens ‘zeehelden’ waren, maar die nu zijn ontmaskerd als piraten en slavenhandelaren. Musea verwijderen kunstwerken en passen omschrijvingen aan om vooral niet de suggestie te wekken dat ze aan de verkeerde kant van de geschiedenis staan. Onlangs heeft streamingsdienst Netflix ook een bijdrage geleverd aan het debat over de Gouden Eeuw.

In de eerste volledig Nederlandse serie *Ares* volgen we de ambitieuze student Rosa. Ze wordt lid van een vaag studentencorps, maar al snel blijkt dat het een genootschap is dat zijn wortels heeft in de Gouden Eeuw. *Ares* verbergt een eeuwenoud geheim. In slechts een paar afleveringen komen we bij de onthulling. De spanning wordt flink opgevoerd, mede door de korte duur van elke aflevering en door de (vooral psychologische) horror die in het verhaal zit verweven. Maar het zijn vooral de symboliek en de diepere lagen die de serie absoluut de moeite waard maken om te kijken. Nog dagen na het kijken van de laatste aflevering zat ik m’n hersens te kraken over wat ik nou had gezien.

Netflix weet dit land anders te laten denken over zijn meest bejubelde periode. Het verleden leeft en daar ben ik als historicus alleen maar blij om. Mogen we de zeventiende eeuw nog wel liefkozend tot ‘Gouden Eeuw’ bestempelen? Of moeten we ons juist schamen, tot zelfhaat aan toe, en is ‘Grauwe Eeuw’ niet toepasselijker? Deze tegenstelling, die tussen haat en liefde, loopt als een rode draad door deze editie van de *Nait Soez’n*.

Veel leesplezier!

Colofon

De *Nait Soez’n* is sinds 1972 een onafhankelijk opinieblad voor studierend Groningen. Het is een uitgave van de Groninger Studentenbond (GSb).

REDACTIE

Christiaan Brinkhuis (hoofredacteur),
Carlo Baalhuis, Caroline Brinkhuis, Matthias Luijks,
Misha Mans, Nico Wessels, Simone Broekman,
Sybolt Friso.

VORMGEVING / ILLUSTRATIES

Lydwe van Westen

REDACTIEADRES

Muurstraat 16, kamer 17/18
9712 EB Groningen
050 363 4581
redactie@naitsoezn.nl

ACQUISITIE

Adverteren in de *Nait Soez’n*?
Mail naar extern@groningerstudentenbond.nl

DRUKWERK

Scholma, Bedum

LID WORDEN

Wil je lid worden van de GSb, de behartiger van studentenbelangen in Groningen? Dan kan dat via groningerstudentenbond.nl/lid-woorden

DONEREN

Draagt u de Groninger Studentenbond een warm hart toe? Word dan donateur! Kijk op groningerstudentenbond.nl/donateur-woorden

In deze Nait

04

DOOR CARLO BAALHUIS

Coronacrisis: steunmaatregelen of een extra portie studieschuld?

06

DOOR NICO WESSELS

Roamer

10

DOOR CAROLINE BRINKHUIS

De effectieve maar niet doelgerichte anticonceptiepil

13

DOOR MATTHIAS LUIJKS

Snoeien om te groeien

18

DOOR SYBOLT FRISO

Studentenpolitiekproblematiek

05

DOOR MISHA MANS

Weldaad in tijden van Corona

09

DOOR LIEUWE MULDER

Voor de Oosterpoort was allesbehalve harmonieus

12

DOOR CHRISITAAN BRINKHUIS

Tinderterreur en Happn-hetze

16

DOOR SIMONE BROEKMAN

De (soms ietwat pijnlijke) dingen die je leert als je ouder wordt

Elke Nait

20

DOOR CHRISTIAAN BRINKHUIS

INTERVIEW MET MARCEL TRIP

“De GSb is een leerschool voor me geweest”

23

DOOR JAN WILLEM LEEUWMA

Bestuur aan het woord

Coronacrisis: steunmaatregelen of een extra portie studieschuld?

Op het moment van schrijven zitten we midden in de coronapandemie. Een crisis die ook Nederland hard getroffen heeft. Ineens kwamen we erachter welke invloed een overheid kan uitoefenen op de persoonlijke levens van haar onderdanen. Universiteiten, hogescholen en later ook basis- en middelbare scholen werden gesloten. Tentamens werden uitgesteld of op een alternatieve wijze afgenomen. Onderwijs werd niet meer in fysieke vorm aangeboden, maar enkel online. Voor evenementen en de horeca gold eveneens dat zij de deuren gesloten moesten houden. Mensen met een kantoorbaan moesten zoveel mogelijk thuiswerken en er werd verzocht om zoveel mogelijk binnen te blijven. Wanneer je toch de deur uit moest, diende je minimaal anderhalve meter afstand van elkaar te houden. Even bij elkaar op bezoek werd ook ten zeerste afgeraden. Stuk voor stuk zeer ingrijpende maatregelen die, bij het overtreden daarvan, konden worden vergezeld van een boete. Ook de eerste zaak in het strafrecht met betrekking tot corona was al snel een feit. De zogenaamde 'coronahoester' werd via het supersnelrecht tien weken gevangenisstraf opgelegd voor het opzettelijk in het gezicht hoesten van twee politieagenten. Een forse straf die vooral een afschrikwekkende werking moest hebben. De man was overigens helemaal niet besmet met het virus. Kortom: een zeer uitzonderlijke tijd met uitzonderlijke maatregelen die dan wel direct als indirect onze levens beïnvloeden.

De maatregelen zullen ook op de lange termijn gevolgen hebben. Het feit dat de horeca, kapperszaken, kledingwinkels etc. over een lange periode geen of minder omzet hebben gedraaid, betekent dat veel mensen geen inkomen hebben

Een zeer uitzonderlijke tijd met uitzonderlijke maatregelen die dan wel direct als indirect onze levens beïnvloeden

gehad en dat er veel ontslagen zullen vallen. Ook veel studenten hebben hiermee te maken, want zij zijn juist vaak diegenen die achter de bar, in de bediening of in een kledingwinkel staan. Dit is vaak ook nog eens op basis van een nulurencontract, wat betekent dat zij gedurende de coronacrisis vrijwel geen inkomen hebben gehad. Ondertussen lopen de maandelijkse vaste lasten wel gewoon door. Bij de werkgroepen van de Groninger Studentenbond kwamen er dan ook veel mailtjes binnen met allerlei juridische vragen met betrekking tot de coronapandemie. Veel studenten hebben een tijdelijk huurcontract, waaraan zij nog maanden vast zitten. Dit terwijl zij zonder baan en inkomen zitten en daarnaast helemaal geen behoefte hebben aan een kamer, omdat de universiteit toch gesloten is. Even weer thuis wonen zou stukken beter zijn. Veel internationale studenten hebben ook besloten om Nederland te verlaten. De vraag was dan ook steeds of er toch een manier is om het huurcontract tussentijds te kunnen opzeggen. Het antwoord op die vraag luidde telkens 'nee'. Hoe erg de coronacrisis ook is, het is, in juridische zin, geen grond om de huurovereenkomst te kunnen opzeggen. Deze studenten smijten dus veel geld over de balk.

Het is niet zo dat de overheid huurders helemaal in de steek heeft gelaten. Gedurende de crisis zijn er afspraken gemaakt met verhuurdersorganisaties om geen huisuitzettingen te doen. Dus wanneer men de huur niet meer kan betalen, hoeft men niet bang te zijn om op straat te belanden. Daarnaast zullen verhuurders huurders proactief wijzen op de mogelijkheden zoals het vragen van een uitkering bij het UWV. Het is maar de vraag of deze afspraken van enig nut zijn voor de eerdergenoemde groep studenten die juist van hun huurcontracten af willen. Daarnaast zijn er ook studenten die helemaal geen aanspraak maken op een uitkering, omdat zij bijvoorbeeld niet lang genoeg hebben gewerkt. Bovendien gelden deze afspraken alleen tijdens de coronacrisis, terwijl lang na deze crisis de gevolgen ook nog steeds merkbaar(der) zullen zijn. Economen zeggen dat het zeker is dat Nederland in een recessie zal verkeren als gevolg van de coronacrisis. Het vinden van een (bij) baan zal dus minder makkelijk gaan dan voorheen. Hoe gaat deze groep studenten de doorlopende kosten van hun huurcontract betalen? Velen van hen zullen noodgedwongen meer moeten gaan lenen bij DUO. De studieschuld zal hierdoor nog harder oplopen dan eerst.

**De coronacrisis mag
er niet toe leiden
dat studenten
straks met een (nog)
hogere studieschuld
opgezadeld zitten**

Weldaad in tijden van corona

“Darkness cannot drive out darkness; only **light** can do that. Hate cannot drive out hate; only love can do that.”

- Martin Luther King jr. in zijn speech ‘Loving your enemies’ (1957)

Eén van de meest bekende en meest geciteerde quotes van van de alom bekende burgerrechtenactivist, Martin Luther King jr. Vrij vertaald: haat doet haat vervullen en voegt een nog diepere duisternis toe. Alleen licht kan de duisternis doen verdwijnen. Met andere woorden; geef tegenwicht aan negativiteit. Maar – om een andere grootheid te citeren – “Voetbal is simpel. Wat moeilijk is, is simpel voetballen”. De boodschap is simpel en begrijpelijk. Toch is in de praktijk het ‘oog om oog, tand om tand’-principe nog de standaard.

Verrassend genoeg lijkt de huidige coronacrisis ineens humaan gedrag in de mens los te maken. Juist nu de negatieve gevolgen zich opeenstapelen en juist nu de zorgen van veel mensen om hun gezondheid, hun baan en hun toekomst veel reëler zijn geworden dan ze de afgelopen decennia waren, blijkt men wél tegenwicht te kunnen geven in deze negatieve spiraal. Men applaudisseert voor onze zorgverleners, doet boodschappen voor de burens, verricht massaal gratis diensten voor de medemens en de fantastische initiatieven schieten als paddenstoelen de grond uit. Licht in de duisternis!

Ik durf namelijk te beweren dat we niet allemaal ineens massaal filantropen zijn geworden

Als advocaat van de duivel vraag ik me echter meer dan eens af hoe oprecht deze spontane uitbarstingen van barmhartig gedrag nu daadwerkelijk zijn. Zijn het niet gewoon alternatieven om de verveling tegen te gaan? Een goed excuus om weer de deur uit te gaan? Of simpelweg onbewust gedrag dat is ontstaan als reactie op gedrag van anderen? Allemaal niets mis mee natuurlijk, maar verpak het dan niet als een daad uit compassie. Ik durf namelijk te beweren dat we niet allemaal ineens massaal filantropen zijn geworden. Als je dan toch in de media komt, zeg waar het op staat, dat zou verfrissend zijn.

Waar ik bij de gemiddelde Nederlander nog wel vertrouwen heb in de oprechtheid van zijn goede initiatieven, wekken alle bekende Nederlanders nu vooral scepsis en cynisme bij mij op. Bij hen is het in dit intermezzo in de mediawereld met name een kwestie van zoveel als mogelijk ‘in the picture’ blijven om zichzelf te promoten. Ali B. die eenzame ouderen opfleurt met een bloemenactie en honderd bekende Nederlanders die ‘corona de wereld uitzingen’. Ik wil het allemaal graag geloven, maar doe het niet. Ik zet in op eigenbelang. Zo ook de plaatselijke ondernemers die grote doneeracties op touw zetten die ten goede komen aan voedselbanken, verzorgingshuizen of ziekenhuizen. Graag, zolang er maar een groot artikel of item in de plaatselijke of landelijke media tegenover staat.

Nee, het **licht** dat de duisternis écht doet verdwijnen is geen kunstlicht

Nee, dan liever hulde voor de échte weldoeners die het vanuit hun intrinsieke welwillendheid doen. Geen (media)aandacht, wederdienst of eigenbelang, enkel een goed gevoel. Het licht dat de duisternis écht doet verdwijnen is namelijk geen kunstlicht. **TEKST** MISHA MANS

We kunnen het er echter met elkaar over eens zijn dat een studielening niet bedoeld is om een crisis mee te overbruggen.

De overheid heeft aangegeven steunmaatregelen te treffen voor ondernemingen en ZZP'ers. Omdat zij tijdelijk met minder werk en inkomen zaten, kunnen ze een uitkering aanvragen. Waarom is er geen soortgelijke regeling voor studenten? Onder hen bevinden zich juist grote aantallen horecapersoneel en winkelmedewerkers met nulurencontracten. Juist zij gaan tijdens de recessie een moeilijke tijd tegemoet, omdat er geen werk is en de studielasten en huur gewoon doorlopen.

Studenten zijn onze toekomstige wetenschappers, artsen, economen, juristen en noem ze maar op. Zij leveren dus een enorme bijdrage aan het weer op gang brengen van onze economie en Nederland daarmee uit een recessie te krijgen. De overheid zou onze studenten niet in de steek moeten laten, hoe erg deze crisis ook is. De coronacrisis mag er niet toe leiden dat studenten straks met een (nog) hogere studieschuld opgezadeld zitten. Overheid, heb je studenten lief en verlies ze niet uit het oog!

TEKST CARLO BAALHUIS

ROAMER

band en in plaats van Arabische cijfers, Romeinse, een subtiele verwijzing naar de zonnepijlers uit de Oudheid. De Roamer is geen gebruikelijk quartzhorloge, van dat type dat de laatste decennia, digitale horloges daargelaten, bij de consument de overhand heeft gekregen, maar een mechanisch horloge. Een horloge dat je moet opwinden om ervoor te zorgen dat deze blijft lopen. Waar het quartzhorloge tikt op batterij, loopt het mechanische horloge dus op pure mankracht. Voor een bewustwording van de tijd moet men dus beestachtige biceps aanwenden.

horloge is eerder te vergelijken met een ketting of ring en klemt zalig zachtjes om een pols, als een kind dat je de weg wil wijzen door je mee te slepen. Op dezelfde manier dat het dragen van een coltrui in combinatie met een rugtas het gevoel geeft dat je zachtjes van achteren gewurld wordt door een goedgehartig kaboutertje. Anders dan een ketting of oorbel is het meer dan een draagbaar pronkstuk, het horloge heeft nut. Wanneer ik mijn Roamer niet draag, voelt niet alleen mijn pols zijn afwezigheid, maar verlangt ook mijn brein naar haar geschenk, het besef van tijd.

Het enige waar ik mij, als single, mee troosten kan, is het feit dat ik in ieder geval nog genadeloos genaaid word door alle consequenties die dit virus met zich meebrengt

Als stroop op een stapel pannenkoeken druipt de tijd van dag naar dag, langzaam, gestaag. Waar ik vroeger nog graag 's avonds in gezelschap aan de borrel zat, zit ik nu op mijn balkon zieleloos voor mij uit te staren, ondertussen dondersgoed bewust van de luxe die een riant balkon in deze tijd is. Nee, corona brengt niet bepaald leven in 'de Brouwerij'. Ook op het gebied van zondige intimiteit staat het leven momenteel zo goed als stil. Het enige waar ik mij, als single, mee troosten kan, is het feit dat ik in ieder geval nog genadeloos genaaid word door alle consequenties die dit virus met zich meebrengt. Wel heb ik nu ruim de tijd om te schrijven, dit keer onder het thema 'haat en liefde', maar helaas heb ik noch inspiratie noch zin om hierover oppervlakkig te lullen, zal ik een ode schrijven aan iets dat ik deze laatste weken bij mij draag, op mij draag.

Het zal gaan over het enige object dat mij in deze dagen enigszins houvast geeft op ritmegebied. De 'Roamer Canterbury', een horloge, ergens in de jaren zestig/zeventig geproduceerd in Zwitserland. Het heeft een bruin leren

Wanneer ik daarin slaag, weet ik voor ongeveer zes uur wat de tijd is, voordat het moeizame proces van opwinden weer begint. De meeste mechanische horloges kunnen met enig gemak langer door, maar het ding is ouder dan ikzelf en ik ben te lui om het in oude glorie te doen herstellen. Die zes uur zijn niet altijd even accuraat. Het mechaniek wordt beïnvloed door schokbewegingen, temperatuur, zijn positie en het aanvankelijk opwinden van de veer. Desondanks wordt aan die zes uur waarde gehecht. Het is een beloning voor een, wellicht wat overdreven, inspanning, maar desalniettemin een beloning.

Een horloge is iets dat je bij je draagt, zonder dat het vervelend is. Daarin verschilt het van de smartphone, een log object, een equivalent van een sleutelbos of portemonnee, die men bewaart in een broekzak of tas. Het

De definities van het woord 'roamer' omhelzen eigenschappen van vrijheid, het gaat om iemand die ervan houdt om rond te bewegen en te reizen, in het bijzonder, zonder daarbij ook een duidelijk idee te hebben van wat zij willen doen. Het is in deze tijden een definitie met een ironische kant. Het vrijelijk bewegen heeft plaatsgemaakt voor statisch thuis zitten en wanneer we de deur uit moeten, doen we dat doelgericht, met een boodschappenlijst, met een plan. Hoewel zijn naam door mij dan ook niet de eer kan worden aangedaan die het vanuit scheppingsoogpunt verdient, is het horloge er deze dagen in ieder geval voor mij. Hopend, met het verstrijken van de tijd, kijk ik uit naar het einde van de coronamaatregelen met om mijn pols, mijn Roamer, met haar geruststellende, bijna geruisloze, ritmische getik... tik... tik...

TEKST NICO WESSELS

Voor de Oosterpoort was allesbehalve Harmonieus

UITVERKOCHE CONCERTZAAL VAN DE HARMONIE LUISTERT NAAR DE CHRISTELIJKE ORATORIUM VERENIGING EN DE GRONINGER ORKEST VERENIGING, 1958. BRON: GRONINGER ARCHIEVEN.

Lieuwe Mulder (1994) heeft net zijn bachelor geschiedenis afgerond en gaat vanaf september beginnen met de master Landschapsgeschiedenis. Hij heeft de studentenbelangen behartigd in de Universiteitsraad en heeft daarna een half jaar in Noorwegen gestudeerd, in de bergen gewandeld en gezeild. Daarnaast speelt hij veel cello en heeft hij twee keer meegedaan met het Nederlands Studenten Orkest. Met dat orkest speelde hij meerdere keren in het Concertgebouw in Amsterdam welke vergelijkbaar is met de oude concertzaal de Harmonie te Groningen.

De meeste studenten kennen de Oosterpoort als de locatie waar concerten worden gegeven van zowel het Noord Nederlands Orkest (NNO), maar ook van de jaarlijkse bierdouce met Noorderslag. Over 10 jaar zal de Oosterpoort echter zijn verhuisd naar een andere locatie, nu er plannen zijn om de Oosterpoort te slopen. Toch bestaat de Oosterpoort nog maar 46 jaar. De vorige concertzaal stond op de plek van de huidige faculteiten Letteren en Rechtsgeleerdheid. De naam van de faculteit, het Harmoniegebouw, zal voor de meeste studenten alleen een belletje doen rinkelen dat het iets te maken heeft met muziek. Dit laatste

is zeker het geval geweest, maar wat velen zich niet realiseren is dat het Harmoniegebouw vroeger een concertzaal had met internationale allure. Toch is de concertzaal van de Harmonie, ondanks grootschalig protest, in 1973 gesloopt door de gemeente. De gemeente had een soort haat-liefdeverhouding met de Harmonie: ze erkende de bijzondere akoestiek van de Harmonie, maar wilden dit zoveel mogelijk (zonder succes) nabootsen in de Oosterpoort. Waarom het Groningse gemeentebestuur toch per se de Harmonie wilde slopen en wat de gevolgen hiervan waren, lees je in dit artikel.

Voorgeschiedenis

Tot 1973 huisde in het Harmoniegebouw een concertzaal, die veelvuldig werd gebruikt voor klassieke concerten, gymlessen, rolschaatsoefeningen, bioscoopvoorstellingen, bokswedstrijden en zelfs autocongressen. Het complex en de concertzaal werden 'de Harmonie' genoemd. De concertzaal van de Harmonie werd regelmatig vergeleken met de zalen van het Concertgebouw in Amsterdam en de *Musikverein* in Wenen (concertzalen die tegenwoordig worden beschouwd als de akoestisch mooiste zalen voor symfonische muziek). De architecten van de Harmonie waren zeer

Voor de Oosterpoort was allesbehalve Harmonieus

waarschijnlijk geïnspireerd door het Concertgebouw en de *Musikverein*: zij werkten vanuit Amsterdam en één van hen was enige tijd architect in Wenen. Bovendien werden de concertzalen gebouwd in ongeveer dezelfde periode: de *Musikverein* werd gebouwd in 1870, het Concertgebouw in 1888 en de Harmonie werd in 1891 gebouwd. Bovendien werden alle drie gebouwen gefinancierd vanuit de burgerij. In eerste instantie was de Harmonie vooral een gezelligheidsvereniging waarbij het gebruikelijk was dat er hard gepraat werd tijdens concerten, waardoor de dirigenten soms weigerden door te spelen. Maar ook toen al werden in de Harmonie muziekensembles gevormd die uitgroeiden tot een steeds groter orkest. Deze ensembles werden professioneler en er traden internationale wereldsterren op zoals de cellist Pablo Casals. Ook de houding van het publiek veranderde: het kreeg steeds meer aandacht voor de muziek, met als gevolg dat lawaai gedurende de concerten niet meer werd getoleerd.

Vanwege de professionalisering en uitbreiding kostte het orkest de vereniging steeds meer geld, wat leidde tot problemen. Daarnaast veroorzaakte de wereldwijde economische crisis vanaf 1929 een daling in het aantal georganiseerde evenementen. Na de Tweede Wereldoorlog wilde de gemeente Groningen economisch niet bijspringen om de Harmonie te herstellen, omdat ze een nieuwe concertzaal wilde bouwen. De heersende partijen na de Tweede Wereldoorlog, de Communistische Partij Nederland (CPN) en de Partij voor de Arbeid (PvdA), vonden de Harmonie een symbool van negentiende-eeuwse bourgeoiscultuur dat

hooggekwalificeerde kunstvormen voor beperkte groepen representeerde. Hierdoor verviel de concertzaal in de jaren zestig in een deplorabele staat: gymnastieklerlingen kregen splinters in hun voeten, er zakte een vleugel door het podium en tijdens repetities en concerten viel het stucwerk van de muren. Vanuit de gemeente kwam er ook extra druk voor verandering; begin jaren zestig werd het Groninger aardgas ontdekt en verwachtte de gemeente dat Groningen zou groeien met 400.000 inwoners. Daarnaast groeide de Rijksuniversiteit Groningen (RUG) nogal in studentenaantallen en zocht om die reden ruimte om te groeien. Uiteindelijk kreeg de RUG de Harmonie in 1963 in handen met het idee dat het gebouw uiteindelijk zou worden gesloopt.

Beginnend protest

Vanaf 1963 groeide het verzet tegen de sloop. Een groep architecten, muzikanten en journalisten verenigde zich voor het behoud van de concertzaal. Deze groep wilde de historisch-architectonische waarde van het stadscentrum behouden. Er werden onderzoeken gedaan om aan te tonen dat de akoestiek onmisbaar was voor Groningen en in 1965 werd een plan gepresenteerd waarbij het bestaan van het Harmoniecomplex een volwaardig cultureel centrum kon worden, met inbegrip van de benodigde ruimte voor de universiteit. Ondanks de steun vanuit de burgerij en groot enthousiasme in de kranten werd dit plan niet goedgekeurd door de gemeente.

Iedereen in Groningen was het er wel over eens dat de Harmonie bijzonder

was vanwege haar akoestiek en wilde dit ook behouden. Ook de gemeente wilde een zaal met een goede akoestiek die overeenkwam met de akoestiek van de Harmonie. Eind jaren zestig kwamen er echter steeds meer eisen waardoor een nabootsing van de Harmonie lastig zou worden: de zaal moest multifunctioneel zijn voor popmuziek, musicals en congressen. Dit maakte het nóg lastiger om de akoestiek van de Harmonie na te bootsen. Zonder deze goede akoestiek komt de klassieke muziek stuk minder goed over naar het publiek en is dit niet aantrekkelijk voor een concertzaal. De argwaan en het protest tegen de sloop groeiden door de veranderende plannen en in de nieuwe Oosterpoort was er maar plek voor 1200 stoelen, 300 minder dan in de Harmonie. Terwijl een reden voor de sloop was dat de Harmonie te klein was voor een toekomstig Groningen.

In 1966 werd richting de gemeente een protestbrief ondertekend door 31 hoogleraren, 14 zangkoren en muziekgezelschappen en vele vooraanstaande bouwkundigen en musici

Grootschalige verontwaardiging

Vooral vanuit de musici werd er geprotesteerd tegen de sloop van de Harmonie. In de tijd van de Harmoniekwestie was Bertus van Lier, componist - zijn werk werd gespeeld in het Concertgebouw in Amsterdam - en cellist, hoogleraar musicologie geworden aan de RUG. Naast zijn hoogleraarschap

was hij dirigent van het Groninger Studenten Muziekgezelschap Bragi waarin hij de studentenmuziekwereld naar een hoog niveau wist te tillen. Van Lier was daarom samen met zijn studentenorkest een felle tegenstander van de sloop. Ook de orkestleden van het vroegere NNO waren in 1967 “vervuld van machteloze woede over het besluit de Harmonie af te breken.” De orkestleden hadden unaniem een protestbrief ondertekend. In 1966 werd richting de gemeente een protestbrief ondertekend door 31 hoogleraren, 14 zangkoren en muziekgezelschappen en vele vooraanstaande bouwkundigen en musici, zoals Daniel Wayenberg (Nederlands bekendste pianist), Bernard Haitink (een van de grootste hedendaagse dirigenten) en David Oistrakh (een van de grootste violisten van de twintigste eeuw), gepleit voor behoud van de concertzaal.

Omdat de gemeente niet luisterde naar de musici en architecten werd de stichting ‘Redt de Harmonie’ opgericht. De stichting verklaarde dat door “het verlies van de door vele dirigenten en solisten van internationale faam om haar akoestiek bewonderde concertzaal ‘de Harmonie’ mogelijk het culturele beeld van Noord-Nederland ernstig zou worden aangetast; ja zelfs daarmee het concertleven te Groningen, Het Noordelijk Filharmonisch Orkest benevens het thans bloeiende muziekleven onder de studenten onherstelbare schade te worden berokkend.” Uiteindelijk lukte het de stichting om de Harmonie in 1967 op de monumentenlijst te plaatsen, tot ontzetting van de gemeente. De burgemeester reisde persoonlijk af naar Den Haag om daar tegenover de minister van Cultuur te pleiten voor de

sloop. Uiteindelijk bleef het voorportaal als monument staan, maar de concertzaal mocht worden gesloopt. Nationale media kwamen nadien met zeer kritische artikelen over het gemeentebestuur van Groningen, waarin ze werden beschuldigd van “cultureel vandalisme” en voor “cultuurbarbaren” werden uitgemaakt.

Jongeren, beginnend vanuit studentenorkest Bragi, sloten zich steeds meer aan bij dit protest. Jacques Wallage en Max van den Berg, toenmalige kopstukken van de Groningse PvdA gingen de confrontatie meer aan via de politiek. De beslissing van de sloop van de Harmonie was voor hen een voorbeeld van achterkamertjespolitiek. Gevolg was dat er binnen de lokale PvdA een breuk ontstond tussen jong (tegenstanders van de sloop) en oud (voorstanders van de sloop). Daarnaast bood Wallage ook in samenwerking met architecten een nieuw plan aan waarin werd gepleit voor het behoud van de concertzaal. De concertzaal zou een multifunctioneel doel dienen; als grote aula voor studenten, maar dus ook als concertzaal. Dit plan werd in 1970 ook afgekeurd en direct na het besluit voor de sloop van de Harmonie liep de vergadering uit de hand doordat een groep jongeren de raadszaal bestormde. In de chaos viel het licht uit en schorste burgemeester Berger de vergadering waarbij hij boven het tumult uit riep: “Dit is een zwarte dag voor de democratie!” Niet veel later werden echter veel oud-PvdA’ers bij de nieuwe gemeenteraadsverkiezingen in 1971 weggestemd. Max van den Berg werd zelfs wethouder. Hij kon echter niets meer betekenen voor de Harmonie.

De sloop van de Harmonie heeft een flinke deuk opgeleverd voor het klassieke culturele leven in Groningen

Onder andere met Bertus van Lier had de Harmonie de potentie om een plek te worden waarbij klassieke cultuur en universiteit een mooie symbiose kon zijn voor iedereen. De plannen voor deze symbiose werden afgevoerd, terwijl zij wetenschappelijk waren onderbouwd. Tot 2013 bleken de concertzalen in De Oosterpoort, ondanks pogingen de Harmonie na te bootsen, minder goed door de vorm van de concertzaal en vermeden internationale sterren Groningen. De sloop van de Harmonie heeft een flinke deuk opgeleverd voor het klassieke culturele leven in Groningen, terwijl popmuziek hiervoor meer in de plaats kwam, zoals met Noorderslag. Zelf merkte ik met het Nederlands Studenten Orkest op dat in elke stad – zoals Nijmegen, Eindhoven, Maastricht en natuurlijk Amsterdam – de inwoners trots zijn op hun concertzaal, behalve in Groningen.

De gemeente luistert nu echter wel naar deskundig advies van architecten, muzikanten en planologen en wil zij een aparte klassieke zaal die te vergelijken is met de oude concertzaal van de Harmonie. Het uitblijven van protesten duidt erop dat de gemeente Groningen haar lessen heeft geleerd.

GASTBIJDRAGE LIEUWE MULDER

De effectieve maar niet doelgerichte anticonceptiepil

Om mij meer in te lezen in de werking van de anticonceptiepil, besloot ik het boek “Je brein aan de pil” van evolutionair psycholoog Sarah E. Hill te kopen

Een paar maanden geleden bracht ik een bezoekje aan de huisarts met vragen over mijn huidige anticonceptiepil. Ik had namelijk last gekregen van een aantal bijwerkingen, zoals doorbraakbloedingen, puistjes op mijn wangen en voorhoofd en een toename in gewicht. Toen ik de bijsluiter van mijn pil had doorgenomen, las ik dat je het bij je huisarts moest melden als je depressieve klachten hebt ervaren in de tijd dat je de pil gebruikt. Laat dit laatste nou de aanleiding zijn geweest voor mijn bezoek. Eenmaal daar deed ik mijn verhaal en binnen tien minuten stond ik ook weer buiten. Waar het op neerkwam is dat zij mij ook niet kon vertellen of mijn bijwerkingen specifiek door de pil zijn gekomen of door iets anders. “Dan zou je maar een tijd moeten stoppen met de pil om erachter te komen”, vertelde ze me. “Ja, wil ik best doen, maar wat doe ik dan tegen die helse pijn waardoor ik me elke maand in het verleden 1 tot 2 dagen ziek moest melden op werk?” antwoordde ik. “Een extra paracetamolletje nemen,” kreeg ik als reactie. En alsof ik het nog niet zelf had opgezocht, liet ze mij via de meest voor de hand liggende site, namelijk anticonceptie.nl, weten wat mijn andere opties voor anticonceptie waren, terwijl ik dit zelf ook al wel op had gezocht. Waar kwam het op neer? Dat ik hoe dan ook ongemakken zou blijven houden. Als ik aan de pil zou blijven bleef ik misschien die puistjes houden en de tussentijdse bloedingen, maar als ik over zou gaan op iets zonder hormonen, zou ik standaard een paar dagen niet kunnen functioneren elke maand. Wat een pretje zeg.

Om mij meer in te lezen in de werking van de anticonceptiepil, besloot ik het boek “Je brein aan de pil” van evolutionair psycholoog Sarah E. Hill te kopen. Hierin legt ze uit wat voor invloed de pil heeft op je lichaam en dat dat veel verder reikt dan alleen het voorkomen van zwangerschap. Hier wil ik graag de belangrijkste punten benoemen uit haar boek, zodat je misschien ook makkelijker de keuze kan maken om over te

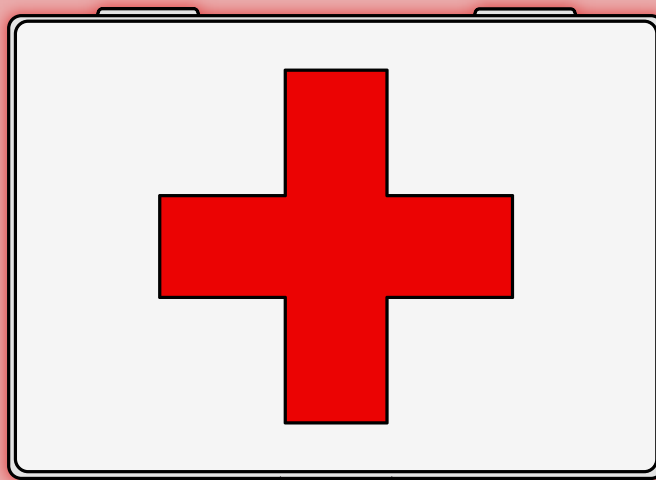
stappen naar een andere pil, om ermee te stoppen, of misschien geeft het je meer inzicht in of je überhaupt wel aan de pil zou moeten gaan. Tegenwoordig schrijft de huisarts het namelijk heel makkelijk voor, maar de bijwerkingen kunnen ernstig zijn. Laten we daar eens naar kijken.

Verhoogd risico op depressie

Allereerst is het vooroordeel helaas waar: de anticonceptiepil heeft invloed op je stemming. Om het specifieker te maken, hebben vrouwen die hormonale anticonceptiemiddelen gebruiken een verhoogd risico van depressie in vergelijking met natuurlijk menstruerende vrouwen. Nog specifieker: vrouwen van 15-19 jaar die de standaardpil gebruiken, de microgynon 30, vertoonden een risico van depressie dat 70% hoger was dan bij vrouwen zonder hormonale anticonceptie van vergelijkbare leeftijd. Wanneer gekeken werd naar alle vrouwen, dus niet specifiek 15-19-jarigen, had deze pil geen significant verhoogd risico van depressie meer. Maar de zwaardere variant, microgynon 50, heeft voor alle vrouwen nog een verhoogd risico van 50%, terwijl dat voor vrouwen van 15-19 jaar op 120% ligt. Dit laat zien dat vooral vrouwen die nog in ontwikkeling zijn door de anticonceptiepil een groter risico hebben op depressie in vergelijking met natuurlijk menstruerende vrouwen. Omdat veel vrouwen vaak rond die jaren aan de pil gaan, is het misschien belangrijk om te weten dat de anticonceptiepil op die manier invloed op je heeft. Vooral als depressie al in je familie voorkomt, kan de pil jouw risico hierop nog eens extra verhogen.

Verminderde stressrespons

Alhoewel er nog meer onderzoek voor nodig is, beschrijft Hill ook dat vrouwen aan de pil minder cortisol in hun bloed hebben na een stressvolle situatie dan vrouwen die niet aan de pil zijn. Cortisol is niet alleen een stresshormoon, maar het zorgt er ook voor dat je bepaalde dingen als betekenisvol ziet. Vrou-

wen die de pil gebruiken ervaren nog steeds dezelfde lichamelijke sensaties van stress, zoals een versnelde hartslag en zweten, maar het probleem is dus dat wanneer je dingen niet als betekenisvol ziet, je er niet van leert en daardoor kunnen er problemen ontstaan bij het leren en het geheugen. Bovendien kan dit ervoor zorgen dat je het leven als meh ervaart, omdat niks écht betekenisvol lijkt. Heel deprimerend dus.

Invloed op partnerkeuze

Wanneer je geen hormonale anticonceptie gebruikt, volgen de hormonen oestrogeen en progesteron een natuurlijk ritme: in de eerste fase van de ovulatiecyclus neemt de hoeveelheid oestrogeen toe en in de tweede fase neemt het weer af, maar gaat progesteron overheersen. Oestrogeen noemt Hill ook wel het sexy hormoon, omdat dit hormoon ervoor zorgt dat je je energieverder voelt, meer zin krijgt in seks en wanneer deze overheerst besteed je zelfs meer tijd aan je uiterlijk. Progesteron zorgt er juist voor dat je je minder energiek voelt en vaker trek hebt, oftewel dat het je een bankhanger maakt, zoals Hill vertelt.

Vrouwen die echter de anticonceptiepil gebruiken, hebben helemaal niet zo'n natuurlijk ritme in hormonen. De pil zorgt er juist voor dat deze hormonen elke dag weer hetzelfde ritme volgen, dus je hebt evenveel oestrogeen als progesteron en totaal geen pieken. Je ervaart dus niet dezelfde boost in seksualiteit als een vrouw die niet aan de pil is, maar ook geen slaperig gevoel van progesteron aan het einde van de cyclus. Er wordt uitgelegd hoe de pil invloed heeft op je partnerkeuze: vrouwen die niet aan de pil zijn, zouden partners kiezen die er begeerlijker uitzien ('meer sexy') dan vrouwen die wel aan de pil zijn, omdat deze vrouwen wel de piek in oestrogeen ervaren. Doordat de hormoonspiegel afgevlakt wordt bij vrouwen die de pil gebruiken, zouden zij bij de partnerkeuze niet letten op hoe knap een man is, maar meer op andere dingen, namelijk hoe goed hij haar financieel gezien zou kunnen onderhouden. Hill vertelt namelijk dat vrouwen bij het kiezen van een partner op verschillende dingen letten, namelijk hoe aantrekkelijk iemand is (want dat duidt op goede genen en dus goede voortplanting), maar ook op zijn resources (zorg

voor haar en toekomstige kinderen en financiële middelen). Wanneer vrouwen niet aan de pil zijn, zouden zij dus eerder voor het eerste type man gaan (die misschien niet genoeg resources heeft) en zouden vrouwen aan de pil eerder voor het tweede type man kiezen (die misschien niet zo aantrekkelijk is). Dit is helemaal gebaseerd op de biologie en op het feit dat mensen de drang hebben om zich voort te planten. Op deze manier kan de pil dus ook invloed hebben op je partnerkeuze doordat het je hormoonspiegels verandert.

Zoals de titel al aangeeft, is de pil erg effectief, want het voorkomt dat je zwanger wordt, maar aan de andere kant is het

Dit is helemaal gebaseerd op de biologie en op het feit dat mensen de drang hebben om zich voort te planten

niet erg doelgericht, omdat het ook invloed heeft op je gevoelens en gedrag. Hier heb ik uitgelegd hoe de pil van invloed is op je stemming, je stressrespons en op je partnerkeuze, maar in het boek legt Hill dit nog genuanceerder uit en vertelt ze dat de pil op nog wel meer invloed heeft. Eigenlijk op alles. Vandaar dat ik dit boek sterk aanraad wanneer je overweegt om aan de pil te gaan of juist als je er misschien mee wilt stoppen. En voor mannen: misschien is dit boek leuk om te lezen wanneer je de vrouw beter wilt begrijpen. Hill sluit haar boek af met een belangrijke boodschap: 'Aan de pil ben je een ander mens dan zonder de pil. Het is aan jou welke versie van jezelf je wilt zijn.'

TINDERTERREUR EN HAPPN-HETZE

“Het zwaard van Damocles hangt boven jullie hoofden,” is misschien wel de meest onheilspellende zin die je als leraar aan je leerlingen kunt vertellen. Mijn leraar Nederlands, meneer Ferwerda, had er een handje van om deze zin te pas en te onpas te laten vallen in de klas, vooral als we weer eens aan het klieren en aan het etteren waren. Een klas 14-jarige gymnasiastjes mag dan wel wat hersens bezitten, zo’n dreigement kwam nog niet bij ons binnen. Bij de lerarenopleiding weet ik inmiddels dat je je altijd in duidelijke termen moet uitdrukken en dat je zeker nooit moet dreigen. Helaas, meneer Ferwerda, u hebt op dit onderdeel onvoldoende gescoord.

Maar toch, het zwaard van Damocles is me bijgebleven. Het komt van een eeuwenoud verhaal over de dienaar van een tiran, Damocles genaamd, die voor één dag in de schoenen mocht staan van zijn meester. Damocles nam er het beste van en organiseerde een fantastisch feestmaal. Toen hij aan zijn schaal vol lekkers wilde beginnen, keek hij omhoog en zag tot zijn schrik dat er een vlijmscherp zwaard aan slechts een flinterdunne paardenhaar recht boven de troon hing. De boodschap van de tiran was duidelijk: je mag nog in zulke grote weelde leven, er hangt altijd gevaar boven je hoofd en het kan zo met je afgelopen zijn.

In de wereld van het online daten waart het zwaard van Damocles ook rond. Ik zit al een flinke tijd op apps als Tinder en happn. Gesterkt door het succes van andere mensen uit mijn omgeving hoop ik ook ooit nog eens iemand aan de haak te slaan, maar helaas nog zonder succes. Dan ga je je toch afvragen: waar gaat het steeds mis? Er zijn tig websites, blogs en Youtube-filmpjes die je op een Tel Sell-achtige manier de gouden formule presenteren waarmee je elke match of crush kunt krijgen. Je uiterlijke voorkomen is en blijft de doorslaggevende factor. Ik vind mezelf niet bovengemiddeld knap of lelijk en al helemaal niet fotogeniek, maar ik vertik het om een nepversie van mezelf te presenteren. Toch lijkt een meerderheid van de vrouwelijke gebruikers een datingapp als verlengstuk te zien van hun eigen narcisme. Daarvoor ga je maar op Instagram. Wat zeg ik? Een link naar hun Instagramaccount is bij hen vaak zelfs inbegrepen!

Ik moet het (hopelijk) hebben van mijn humor en hersens, alleen is dat lastig visueel te maken. Een grappig, luchtig tekstje moet ervoor zorgen dat ik er enigszins tussenuit spring. Tragisch genoeg neemt de gemiddelde Tinderaar of happener niet de moeite om die bio te lezen, laat staan hem zelf in te vullen. Bij de weinige keren dat dat wel gebeurt, lijkt het er nog het meest op dat ze net nieuwe woordjes hebben geleerd op de ba-

sisschool: ‘reizen’ komt vaak voorbij, net als ‘natuur’, ‘sporten’, ‘slapen’, ‘dansjes en drankjes’ en ‘food’ (in het Engels, want dat maakt je o zo interessanter). ‘Food lover’ spant de kroon. Ja lieverd, laten we alle basisbehoeften op een rijtje zetten: ‘groot fan van onderdak op elk moment van de dag’, ‘wordt enthousiast van ademen’, ‘verzot op water drinken’.

Als het zeldzame moment daar is dat elkaars standaarden elkaar blijken te raken en je een match of een crush hebt, wordt het helemaal spannend. Iemand vindt mij leuk?! Ik waan mijzelf in amoreuze weelde. Dan treedt de sociale regel in werking dat je als man het voortouw moet nemen en de openingszin moet sturen. Een bekentenis: het is mij inmiddels zó om het even dat ik altijd dezelfde zin stuur, namelijk: “Dus, [naam invoegen]: als onze ouders vragen hoe we elkaar ontmoet hebben, wat gaan we dan zeggen?” Geen antwoord zal hetzelfde zijn en ik krijg meteen een indruk hoe creatief de dame aan de andere kant is.

Laat het niet doodbloeden, maar geeft het kort maar krachtig de genadeklap

Op dat moment komt het zwaard boven mij te hangen. Drie opties zijn mogelijk: ik krijg antwoord, ik krijg geen antwoord of ik word verwijderd. Alleen met de middelste optie heb ik moeite. Geen antwoord? Het zwaard heeft mij doorklieft. *Ga. Dan. Niet. Op. Deze. App.* Wees dan niet dat kraslot dat je vol hoop naar de gallemiezen krast en waar geen prijs onder blijft te zitten.

De tragiek is natuurlijk dat, wanneer ik wél antwoord krijg, optie 2 en 3 nog steeds gelden. Inmiddels heb ik wel enig repertoire aan onderwerpen die ik kan inbrengen en wendingen die ik in het gesprek kan verwerken, maar het blijft aanzien. De dames die beweren ‘vloeiend sarcasme’ te spreken zijn de grootste desillusies, aangezien ze deze taalfiguur domweg niet herkennen. Eén verkeerde zin – blijkbaar? – en je hoort of ziet nooit meer iets van de andere kant terug. Heb dan de ballen om te zeggen dat je deze match of crush niet meer ziet zitten. Laat het niet doodbloeden, maar geef het kort maar krachtig de genadeklap. Met het zwaard van Damocles natuurlijk.

TEKST CHRISTIAAN BRINKHUIS ♦

Snoeien om te groeien!

Grondig saneren gaat vooraf aan een succesvolle doorstart van een bedrijf. Een universiteit is geen bedrijf, toch zijn er gelijkenissen. De financiën moeten bij beide op orde zijn. De ondersteunende processen moeten de primaire processen bevorderen. De primaire processen moeten centraal staan. Bij een universiteit is dat onderzoek en onderwijs.

De RuG als geheel gaat nog wel een paar jaar mee, wat financiën betreft. Sommige faculteiten misschien niet, maar dat is voor geen enkeling nieuws. Grondig saneren over de brede linie van een faculteit heeft geen zin en wil ik ten strengste ontraden. Om de simpele reden dat dan de uiterst nuttige primaire processen worden geschaad. Voor veel docenten geldt zelfs dat hun betaalde uren niet in verhouding staan tot de gemaakte uren en zeker de beginnende academici kunnen wat salaris betreft niet op een vetpot rekenen.

De Faculteit Economie en Bedrijfskunde (FEB) wil korten (althans zo gaan de geruchten). Waarop? Onderzoek en onderwijs. Dat kan je vergelijken met een directeur van een chemische fabriek, die hoopt volgend jaar een recordomzet te boeken door al het technisch personeel *sofort* te ontslaan en de afdeling HR en Sales te behouden. Je hebt immers geen product nodig om het aan iemand te verkopen, echter als de klant of de student erachter komt dat het product er niet is, of erg ondermaats is, dan heb je een probleem. Zie je het al voor je: HR managers die in een chemische fabriek de operators moeten vervangen? Van die ontmanlijke mannen, die het wel even beter weten en alle specialisten op managementcursus willen sturen en zich tegen alles aan bemoeien. Je zou

denken: als we daar tijd voor hebben kunnen we er met veel minder ook wel af. De ambtenaren die de macht hebben gegrepen bij de FEB zouden eens de volgende aflevering van de Britse serie 'Yes Minister' moeten kijken: The Compassionate Society (1981). Ronduit de beste komische en educatieve serie ooit. Deze serie belicht de ambtelijke en politieke verhouding op een sublieme manier. Ik weet dat deze mening in de hoogste echelons van de RuG gedeeld wordt. Gelukkig maar; onze bestuurders en topambtenaren hebben smaak.

Deze aflevering gaat over een ziekenhuis, waar zeer veel vruchtbaar ambtelijk d.w.z. ondersteunend werk verricht wordt. Er zijn koks, schoonmakers, managers, velerlei soorten klerken, etc. Helaas is er geen enkele arts of verpleegkundige. Dat hindert niet. De zogenaamde ondersteuners denken er niet over om artsen aan te nemen, want dat kan niet van het huidige budget. De minister (*for administrative affairs*) weet niet wat die hoort en stelt voor te korten op ondersteuners om zo ruimte te scheppen voor artsen en verpleegkundigen. De managers en vakbonden willen dit *coûte que coûte* voorkomen en dreigen on-ironisch met een staking. Dit vindt de minister natuurlijk prima, maar dit geeft wel aan hoe ver de ambtenaren heen zijn. En hoe gigantisch de zelfoverschatting is.

Aan de RuG geldt helaas hetzelfde. De primaire processen zijn uit het oog verloren en de 'ondersteuners' graaien allemaal project-gelden bij elkaar. Er is een project bij de RuG, dat reeds meerdere tonnen heeft gekost en dat al meerdere jaren loopt. Dit project heeft tot doel het onderwijs te

verbeteren (ik wil hier geen namen noemen). Maar is nog geen enkel college gegeven. Wel zijn zeer veel kantjes vol getypt door deze bureaucraten, dat is natuurlijk vruchtbaar werk. Dit is waar we een universiteit voor zijn: rapporten schrijven en werkverschaffing voor ambtenaren, die ergens anders geen werk kunnen vinden. Ik bedoel: de absolute wereldtop zijn, althans dat vinden ze zelf, en bewijst hun aanstelling aan de RuG dat niet? Een Sovjetapparatsjik zou zelfs kritiek hebben op de hoeveelheid vruchtbaar ambtelijk werk aan de RuG. En dit alles in het Moskou van het Noorden...

De RuG heeft een veelvoud van dit soort gevallen. Het is niet dat al deze projecten nul merites hebben, sommige hebben een goed doel. Sommige dingen zijn leuk voor het imago van de universiteit zoals het Green Office. Ja, dat bestaat echt. Ze doen erg nuttige dingen, zoals het organiseren van de workshops *vegan* koken en bepaalde studieverenigingen geld geven voor groene initiatieven (waar dat geld in de praktijk aan wordt uitgeven is het onderzoeken waard want daar gaan de gekste geruchten over, van koffiemokken aanschaffen, tot in Tesla's rijden en vliegzeilen). Echt bijzonder knap strategisch denkwerk van de RuG: waar

**Hoe meer bureaucratie
hoe beter, lijkt het
devies in Den Haag**

zullen we in investeren, onderzoek naar bijvoorbeeld kanker, onderwijs voor onze studenten of een project van ambtenaren. Het is duidelijk dat de projecten van ambtenaren pas geld kunnen krijgen als onderzoek en onderwijs voldoende geld hebben. Dit is niet het geval. Dus de saneerschaar moet in de ambtenarij. De beuk erin. Nuance is hier wel belangrijk: niet alle ambtenaren zijn door de RuG aange-steld omdat we zo graag meer papier-werk wilden. Velen zijn noodzakelijk door het papierwerk waar het ministe-rie blij van wordt. Wat zouden we in Ne-derland harder nodig hebben; kleinere klassen, gekwalificeerde docenten of meer ambtenaren bij het Ministerie van Onderwijs. Je kan elke euro maar een keer uitgeven. Ook hier is mijn aanbe-veling: grondig saneren.

Ik hoor de boze ambtenaren van de RuG al brullen: 'Wij zijn geen amb-tenaren!'. Dit klopt: jullie zijn geen ambtenaren meer. De ambtenaren van de RuG zijn dankzij een wetwijziging sinds dit jaar geen ambtenaar (en hebben dus geen aanstelling meer), ze hebben een arbeidsovereenkomst,

gelijk aan een gewone loonslaaf. Wat er voor de RuG hier gewonnen wordt? We kunnen nu makkelijker overbodi-ge 'ambtenaren' ontslaan? Nee, dat blijft erg moeilijk. Werknemers kun-nen nu heel veel meer maken? Nee, dat valt reuze mee. Je moet wel een handtekening onder een stuk papier zetten. Twee handtekeningen onder een arbeidscontract in plaats van één (onder een aanstelling stond slechts één handtekening). Natuurlijk moesten deze nieuwe contracten ook uitge-draaid en ondertekend worden (ik hoop dat ze het uiteindelijk digitaal gedaan hebben, maar zo is het ooit echt aan het Radenoverleg uitgelegd). We gaan immer voorwaarts! Dankzij de amb-tenaren en politici in Den Haag: vele kostbare uren verspild met het in orde maken van papierwerk dat al in orde was. Lang leve onze onfeilbare elites! Ze zijn een toonbeeld van competen-tie. Hoe meer bureaucratie hoe beter, lijkt het devies in Den Haag.

De 'ambtenaren' van de RuG zijn op te delen in: nuttig en noodzakelijk voor de RuG (laten we dit categorie A noemen), denk aan zij die het roosteren en het

(mede-)mogelijk maken van de vakin-schrijving voor hun rekening nemen. Deze groep OBP'ers (OBP staat voor Ondersteunend en Beheerspersoneel) is in tweeën te delen. Ten eerste zij die efficiënt werken, zij verdienen lof. Dit is categorie A1. Ten tweede, zij die niet efficiënt werken (maar misschien wel heel hard werken):(A2. Ik zal dit illustreren met een voorbeeld. Er is een noodzakelijke administratieve taak in programma, dat alle RuG studen-ten kennen. Deze kan efficiënt (met een paar klikken worden gedaan) of inefficiënt, en dan moeten de han-delingen allemaal handmatig gedaan worden. Sommige faculteiten hebben hier maanden werk aan en dat ieder jaar weer. Het bestaan van A2 toont aan dat zelfs zij die nuttig en noodza-kelijk werk doen kunnen besparen door efficiënter te werken.

Dan hebben we ambtenaren die dingen doen die noodzakelijk zijn, maar niet wezenlijk nuttig (categorie B). Dat be-tekent dat ze slechts nuttig zijn omdat de bureaucratie uit Den Haag of vanuit de EU ze noodzakelijk maakt en als we ze niet zouden hebben, er problemen ontstaan met de ambtenaren 'boven'

Een Sovjetapparatsjik zou zelfs kritiek hebben op de hoeveelheid vruchtbaar ambtelijk werk aan de RuG. En dit alles in het Moskou van het Noorden...

de RuG. Ze zijn niet nuttig in de zin dat ze iets wezenlijks bijdragen aan de primaire processen (onderzoek en onderwijs). Ze zijn wel noodzakelijk om het voortbestaan van de RuG veilig te stellen. Dit probleem kan niet worden opgelost door de RuG. Het is hopen dat onze elites dit probleem oplossen. Ik zelf hoop wel eens op de dag dat ik wakker word en geschiedfilosofen het land besturen. Volgens mij zijn beide tevergeefs.

Dan is er categorie C: nuttig maar niet noodzakelijk en categorie D: niet nuttig en niet noodzakelijk. Waar plaats je de Green Office: C of D? De primaire processen, onderwijs en onderzoek, kunnen prima zonder cursussen *vegan* koken. Noodzakelijk is de Green Office niet. Is het nuttig? Er zijn mensen binnen de RuG die alles met een groen randje nuttig vinden. Gelukkig zien de meesten, helaas niet allen, in dat de RuG eerst onderzoek en onderwijs moet verbeteren voordat we geld gaan uitgeven aan dit soort groene initiatieven of *in casu* de Green Office linkse 'deugfeestjes'. De RuG heeft een veelvoud aan projecten, afdelingen etc. die vallen onder C of D. Het is evident dat categorie D niet mag bestaan. C en D moeten heden integraal gesaneerd worden, in de zin van totaal wegbezuinigen. Dit komt omdat C leuk is om te hebben.

Da's mooi, maar eerst onderzoek en onderwijs op orde! Dat houdt in dat docenten tijd hebben voor studenten en voor die tijd betaald krijgen. Studenten moeten inhoudelijke feedback krijgen op hun werk en een redelijke optie hebben om die feedback te verwerken. De werkgroepen dienen

niet te groot te zijn. In de praktijk is dit natuurlijk soms goed op orde. Het zou natuurlijk altijd goed moeten gaan. Dat onderzoeksuren voor docenten ook vergoed worden, helaas geldt voor veel docenten dat onderzoek in eigen tijd gebeurt. Ook hier is nuance nodig. Het is natuurlijk goed dat docenten in hun eigen tijd onderzoek willen en kunnen doen. Het is niet goed om van docenten een flinke onderzoeksinspanning (en publicaties) te verwachten maar daar geen uren voor te willen betalen, die in verhouding staan tot de verwachting. Gezien de huidige staat van de RuG gaat het nog vele jaren duren voordat we bestedingen die onder C vallen kunnen rechtvaardigen.

Met de bezuinigingen van de commissie-Van Rijn worden de reeds schaarse geldmiddelen nog schaarser voor de RuG, daarom is het zaak dat we zo snel mogelijk stoppen met C en D. Als er dan bezuinigd moet worden, dan kunnen we het onderzoek en onderwijs sparen. Als de EU en Den Haag stoppen met bureaucratie, die de ambtenaren van B hun bestaansrecht geeft, is dat weer een kostenpost en een papierberg minder (alle kleine beetjes helpen voor het klimaat). Voor categorie A geldt natuurlijk dat we willen dat iedereen A1 wordt: efficiënt.

Mijn ervaring in het universitaire apparaat heeft mij geleerd dat het voor veel mensen moeilijk is om onderscheid te maken tussen de categorieën. Dat is natuurlijk treurig. Dat neemt niet weg dat we één ding sowieso kunnen doen, en dat is efficiënter werken. Dan kunnen de ambtenaren van D meer nutteloze dingen in minder tijd doen, hopelijk, gaan ze in die tijd in de leer bij

mensen die we hebben ingedeeld als A1. Je hele leven leren noemen we dat.

Een van de beroemdste economen, John Maynard Keynes, stelde dat we rond 2000 op een 15 uren werkweek zouden zitten, mede mogelijk gemaakt door technologische innovatie. Als je de jaren 1930 vergelijkt met nu, is er op technisch vlak enorme progressie geboekt, en we zijn ook minder gaan werken. Vanaf 1961 zijn we naar de 40 uren werkweek gegaan. Echter daarna is de werkweek niet veel meer verkort: een werkweek is in Nederland meestal tussen de 36-40 uur een werkweek. Dit is opmerkelijk omdat veel technische innovatie pas in de jaren erna op de werkvloer haar intrede maakte, zoals de computer! Een ding is duidelijk: dit is niet alleen een probleem waar de RuG mee zit.

Ik wil graag benadrukken dat er veel ambtenaren aan de RuG zijn wiens werk noodzakelijk is (zoals het faciliteren van de vakinschrijving). Deze mensen verdienen ook ons respect en dankbaarheid, immers we zijn ondanks alle manco's van de RuG wel geluksvogels dat we aan de RuG mogen studeren. De RuG bestaat uit studenten en docenten, portiers en nachtwachten, efficiënte ambtenaren en goedbedoelende bureaucraten. Dit doet niks af aan de boodschap van dit betoog. Zoals Rutte zei: snoeien om te groeien. Eerst al het overbodige wegsnoeien, dan is er ruimte voor aanzienlijke verbeteringen in het onderwijs, dan komen de studenten vanzelf. Vergeet niet: saneren kun je leren!

TEKST MATTHIAS LUIJKS

De (soms ietwat pijnlijke) dingen die je leert als je ouder wordt

Als je studeert gaat er vaak een hele wereld voor je open. Je hebt je kinderjaren definitief achter je gelaten en staat eigenlijk alweer aan de vooravond van 'het echte grote mensenleven'. Veel mensen zijn geneigd om te denken dat je als puber de grootste ontwikkeling in je leven doormaakt. Toch maak je tijdens je studententijd ook een enorme ontwikkeling door en leer je dingen die misschien toch een beetje pijnlijk en confronterend kunnen zijn.

1. Je ouders hadden gelijk.

Ik hoef hier waarschijnlijk niet eens een concreet voorbeeld te geven, dikke kans dat je zelf wel een situatie (of twintig) kan bedenken waarin je ouders je adviseerden iets te doen of juist te laten. Maar jij wilde daar als koppige puber natuurlijk niet naar luisteren. Toch kwam je achteraf tot de conclusie dat je ouders misschien zo gek nog niet waren.

2. Je docenten hadden gelijk.

Zoals de welbekende uitspraak: "Je kunt voor deze toets niet alles de avond van te voren nog leren." Grapje natuurlijk, dit kon op de middelbare school nog wel echt (oké, eigenlijk kon dit misschien toch niet). Toch zit er in deze uitspraak een kern van waarheid. Want of je nou maar een paragraaf of een heel hoofdstuk moest leren, voor je eigen mentale welzijn was het misschien beter om niet het nachtje voor je proefwerk door te halen. En geef maar toe: hoe vaak heb je als middelbare scholier (of zelfs als student) wel niet tegen jezelf gezegd: als ik nou één dag eerder was begonnen met leren...?

3. Je was een ondankbare rotpuber.

En nee, hiermee bedoel ik niet alleen de hele opstandige pubers. Ik was zelf eigenlijk een behoorlijk brave (en saaie) puber. Maar als je eenmaal studeert en op kamers woont, maak je voor het eerst voorzichtig kennis met hoe duur het leven eigenlijk wel niet is. Pas dan dringt het echt tot je door hoeveel je ouders wel niet voor je gedaan hebben, dat jij dit allemaal maar de normaalste zaak van de wereld vond en ze nooit eens dankbaar bent geweest. En oh wee als ze het waagden om niet te doen wat jij wilde. En of ze je alsjeblieft niet zo voor gek wilden zetten als ze gewoon zichzelf waren. Tja, onze ouders hebben het maar zwaar gehad met ons, en toch houden ze nog onwijs veel van je (hoop ik dan maar). Dan zullen we gelukkig toch nog wel iets goed hebben gedaan.

Pas als je studeert en op kamers woont, dringt het tot je door hoeveel je ouders wel niet voor je hebben gedaan

Hoe ouder je wordt, hoe meer je tot de conclusie komt dat iedereen eigenlijk maar wat doet

4. Je bent echt wel volwassener geworden sinds je vijftiende.

Misschien dat ik wel de enige ben die dit heeft hoor, maar ik heb toch best een tijdje het idee gehad dat ik sinds m'n vijftiende mezelf niet heel erg meer ontwikkeld had en toen al ongeveer net zo volwassen was als nu. Tot ik als twintigjarige mee ging als begeleider van een excursie op de school waar mijn moeder werkt en ik in een bus vol stuiterende vijftienjarige pubers zat... Toen je vijftien was, vond je jezelf vooral al heel erg oud en volwassen, maar je was echt nog een kind.

5. Je maakte van elke mug een olifant.

Ik denk soms nog wel eens lachend terug aan alle dingen waar ik als puber een drama om maakte. Het waren echt de meest idiote dingen. Dat het bijvoorbeeld écht niet oké was als iemand dacht dat je dertien was terwijl je al veertien was! Hallo zeg! Een wêreld van verschil (het was natuurlijk wel super-cool als iemand dacht dat je al vijftien of zestien was).

6. De 'ruzie die alles veranderde' ging eigenlijk helemaal nergens over.

Weet je nog die ene heftige ruzie tijdens je middelbare schooltijd waarbij vriendschappen werden verbroken en alles vanaf toen een beetje anders was? Grote kans dat, als je überhaupt nog weet waar die ruzie over ging, het letterlijk nergens over ging, of dat jij misschien niet eens direct bij het conflict betrokken was, maar een kant moest kiezen. En hoewel de ruzie misschien nergens over ging, ben je toch blij

dat je deze 'vrienden' hebt laten gaan, want echte vrienden waren het eigenlijk nooit, en daar was je vroeg of laat toch wel achter gekomen.

7. Efficiënt en effectief leren voor tentamens kon je eigenlijk pas toen je al een paar jaar studeerde.

Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar efficiënt je studiewerk inplannen en overzicht hebben van wat je moet doen, is iets dat ik pas in de loop van mijn studie écht onder de knie heb gekregen. Als ik op de middelbare school al kon wat ik nu had gekund, was ik glansrijk geslaagd (in plaats van met magere zesjes). Pas toen ik al een paar jaar studeerde, schoten mijn cijfers omhoog, alsof ik ineens "het trucje" had ontdekt. Eigenlijk jammer dat het kwartje pas zo laat viel.

8. "Volwassen zijn" bestaat eigenlijk helemaal niet.

Als jongvolwassene wachtte je in de eerste instantie nog hoopvol op het moment dat je op een dag wakker zou worden en precies zou weten hoe de wereld in elkaar zat. Toch kwam je al redelijk snel van een koude kermis thuis. Dat hele concept "volwassenheid" is eigenlijk maar iets raars. Hoe ouder je wordt, hoe meer je tot de conclusie komt dat iedereen eigenlijk maar wat doet, en dat volwassenen zich wel zo vaak 'kinderachtig' gedragen dat die term misschien ook maar eens vervangen moet worden door een nieuwe, meer passende variant (suggesties hiervoor zijn welkom in onze inbox).

TEKST SIMONE BROEKMAN

Studentenpolitiekproblematiek

Een overdenking

Verwonderd was ik toen ik tijdens mijn eerste studiejaar per toeval belandde in het Academiegebouw tijdens de uitslag van de universitaire verkiezingen. Ik was getuige van een hele gebeurtenis op de gewone maandagmiddag: vele groepen studenten en docenten die – veelal strak in pak, onder het genot van een wijntje of biertje – de verkiezingsuitslag luid juichend of juist zachtjes vloekend aanhoorden. Ik was verwonderd, omdat ik simpelweg nooit had stilgestaan bij het feit dat deze verkiezingen zo'n grote gebeurtenis zijn. Omvangrijke partijprogramma's, uitgebreide campagnes, strenge selecties van fracties, eindeloze vergaderingen en al die matchende stropdassen: ze lijken nét echt, die faculteitsraads- en universiteitsraadsverkiezingen. En ze zijn eigenlijk ook wel een beetje echt. Inmiddels heb ik als ex-faculteitsraadslid twee jaar lang zelf deelgenomen aan het verkiezingscircus (of wellicht juist het gebrek daaraan) en zodoende wat meer een kijkje in de keuken kunnen nemen. Een aantal gedachten.

Toen ik twee jaar terug zelf verkozen werd als faculteitsraadslid, was ik natuurlijk dolblij. Ik had wel een goed

gevoel over mijn sollicitatie, maar je knijpt 'm toch wel even wanneer je bij het grote ceremoniële gebeuren staat te wachten op de uitslag. Eenmaal verkozen voelde ik me, naast opgelucht en blij, ergens ook wel een beetje machtig en belangrijk: het is toch wel heel wat, om zitting te nemen in een raad die toezicht houdt op het bestuur van je eigen instelling. Toen ik het Academiegebouw verliet, zakte dat machtige gevoel echter erg snel weg. Volledig in tegenstelling tot de uitbundige feest sfeer die ik achterliet, leek het verder eigenlijk een heel gewone (maan)dag. Zoals altijd stond er een clubje studenten te paffen voor de immer gezellig drukke UB, het terrasje links zat stampvol zoonanbiddende studenten op deze mooie namiddag, en een tiental dappere studenten zat

Zit die student überhaupt wel te wachten op nóg meer politiek, pijnlijk inhoudsloze verkiezings-slogans, stapels flyers en een jaarvoorraad gratis bieropeners?

zich traditiegetrouw vloekend te navigeren door de fietsenchaos voor het academiegebouw. Dat deed me denken. Allemaal spanning en sensatie, die ietwat elitaire verkiezingsfestiviteiten in de Spiegelzaal, maar houdt het de gemiddelde student uit de gewone wereld eigenlijk wel bezig?

Lekker hoor, zo'n existentiële crisis gelijk na je aanstelling als raadslid. Een crisisgevoel dat niet gelijk werd, of wordt, weggenomen door een vlugge blik op de meest recente opkomstcijfers van de verkiezingen. Zowel universiteitsbreed als op facultaire schaal schommelde het opkomstpercentage onder de studenten de afgelopen paar jaar steeds rond de 30 procent (uitschieters daargelaten). Absoluut gezien zijn dit natuurlijk best een aantal studenten die jaarlijks worden gemobiliseerd naar de digitale stembus, maar tegelijkertijd is het slechts een derde van de studentengemeenschap, die toch in z'n geheel wordt gerepresenteerd door de verkozen raden. Dit terwijl zowel het verdiepen in de verkiezingsprogramma's als het stemmen zelf helemaal niet zo veel tijd kosten, zeker vergeleken met de 'echte' verkiezingen.

Het voelt alsof er een zekere discrepantie zit tussen de hoeveelheid tijd, energie en enthousiasme die studentenpolitici steken in hun fantastische werk en het gebrek aan interesse voor of überhaupt bewustzijn van deze inzet binnen de studentengemeenschap

Gedurende mijn tijd als faculteits-raadslid speelde deze teleurstelling zo nu en dan weer op. Vooral tijdens de verkiezingstijd, wanneer het weer eens moeite kostte om überhaupt genoeg kandidaten te vinden voor de nieuwe fractie voor het aankomende jaar. Of wanneer een groep studenten je vragend aankeek wanneer je het had over de faculteitsraad – oh ja, wat was dat ook alweer? Een soort saaie commissie toch? Als faculteitsraad hebben we om deze reden flink ingezet op transparantie van onze werkzaamheden en überhaupt zichtbaarheid van de raad

zelf. Posters maken, mensen persoonlijk aanspreken, regelmatig een mail de deur uit met updates binnen de raad: dat soort dingen. Leuk om te doen, natuurlijk, want je doet het toch voor de goede zaak. Maar wederom de vraag: haalt het wat uit? Wekt het allemaal wel de interesse van de student? En zit die student eigenlijk wel te wachten op nóg meer politiek, pijnlijk inhoudsloze verkiezingsslogans, stapels flyers en een jaarvoorraad gratis bieropeners?

Ik weet het nog zo niet. Het voelt alsof er een zekere discrepantie zit tussen de hoeveelheid tijd, energie en enthousiasme die studentenpolitici steken in hun fantastische werk, en het gebrek aan interesse voor of überhaupt bewustzijn van deze inzet binnen de studentengemeenschap. Een soort buitenproportionele verhouding tussen gedreven wereldverbetters versus een ongeïnteresseerd publiek. Een scheve proportie waar de dag van de verkiezingsuitslag een sprekend voorbeeld van is: binnen de studentenpolitieke bubbel wordt hier maandenlang naartoe geleefd en is het één grote *happening*, maar het gros van de studenten lijkt er niet van op te kijken van achter hun laptop. Terwijl

het binnen de studentenpolitiek juist óók zou moeten gaan om die gemiddelde student.

Begrijp me niet verkeerd: dit is niet bedoeld als aanval op de (gevestigde) studentenpolitiek, noch als een gestructureerd betoog over politieke desinteresse onder de studenten. Deze uit de hand gelopen column is puur een persoonlijke beschouwing; een verzameling gedachten die voortkomen uit mijn ervaringen binnen en buiten de wereld van studentenpolitiek. Hopelijk zijn deze gedachten te pessimistisch.

TEKST SYBOLT FRISO

“De GSb is een leerschool voor me geweest”

Veelzijdigheid is een wezenskenmerk van Marcel Trip (1983), in ieder geval als het op zijn tijd bij de GSb aankomt: lid van diverse werkgroepen, Universiteitsraadslid en, als kroon op het werk, hoofdredacteur van dit blad. De afgestudeerd filosoof heeft een bepaalde band met maatschappelijke organisaties, aangezien hij al heel wat jaren woordvoerder is bij een andere ‘bond’, namelijk de Woonbond. Met evenveel elan staat hij de *Nait Soez’n* te woord voor een interview.

Hoe ben je bij de GSb terecht gekomen? En waarom?

Ik ben via het Studenten Milieu Overleg Groningen, het SMOG, destijds de milieuwergroep van de GSb, bij de bond terechtgekomen. Dat ging via iemand die inmiddels mijn schoonzus is. Zij was daar coördinator en dacht dat het SMOG ook wel iets voor mij was. Daarvóór had ik eigenlijk niet van de GSb gehoord. Zo ben ik betrokken geraakt en lang blijven hangen!

Wat onderscheidde de GSb van andere studentenorganisaties?

Wat ik onderscheidend vond was dat een hele brede groep mensen van diverse achtergronden leerde samenwerken aan heel concrete dingen. Denk daarbij aan milieumaatregelen, beleid van de RUG of de Hanze, studentenhuisvesting, medezeggenschap... De GSb was – en is, verwacht ik – op een heel brede manier actief voor de studenten. Dat paste erg bij mij en daarom heb ik me er ook zo goed thuis gevoeld.

Wat kenmerkte het studentenleven in die jaren?

Het geldt volgens mij voor elke periode, maar het is een tijd waarin je, los van de je studie, heel veel over jezelf leert en vrienden voor het leven opdoet. Dat heb ik zeker ook gedaan in Groningen tijdens mijn studententijd. Het was toen, net als nu, een tijd waarin ongelooflijk veel werd gediscussieerd over bezuinigen op hoger onderwijs. Daarmee waren we als studentenbond altijd wel in de weer. Bij de GSb was het zo dat je binnen kwam lopen, je zag een paar ouderejaars staan tegen wie je weliswaar opkeek, maar een half jaar later doe je gewoon mee met wat ze daar doen. Je leerde heel veel door zelf te doen, dat was goed voor je zelfvertrouwen. Gewoon lekker aan de slag.

Wat waren de grote thema's die studenten aangingen in je GSb-periode?

Dat was sowieso studentenhuysvesting! Er was een flink kamertekort en dat had te maken met de regel dat 15 procent van een wijk uit studentenkamers mocht bestaan, daarmee hield ik me vanuit de *Nait Soez'n* ook veel bezig. Daarnaast heb ik ook in de Universiteitsraad gezeten en daar ging het meer over zaken die spelen op de universiteit. Dan gingen de discussies meer over de harde knip en dat soort dingen. Ik heb ook gewoon vanuit best veel verschillende dingen bij de GSb gezeten... Ik ben begonnen bij het SMOG en toen hebben we veel overlegd met de universiteit en de hogeschool over zoiets als het verduurzamen van processen, duurzaam maken van kantines, noem maar op. Uitdelen van vegetarische kookboeken aan eerstejaars, schiet me ook te binnen. Daarna heb ik een tijdje in de huisvestingswerkgroep gezeten, in de Universiteitsraad dus ook, heel lang bij de *Nait Soez'n* rondgelopen. Dat was de plek waar ik het toch wel het meest naar m'n zin heb gehad, in die rol lekker schrijven over studentenpolitiek, zowel landelijk als lokaal. Ik schreef over, uiteraard, studentenhuysvesting, maar ook over plannen van Rutte voor 'leer-rechten' – hij was toen nog staatssecretaris. Er zijn een hoop dingen voorgevallen die elkaar in hoog tempo opvolgden.

Wat is je het meest bijgebleven van je raadsjaar?

Het mooie was dat ik me heel erg onderdeel heb gevoeld van de universiteit. Het was een periode waarin goed geluisterd werd naar de input van studenten, als die tenminste ook ergens op gestoeld was. Het was ook een manier voor mij om uit mijn comfortzone te stappen. Het schrijven van stukken ging me allemaal wel makkelijk af, maar al die dikke dossiers lezen

en er het woord over voeren in zo'n ambtelijke setting leek me wel een uitdaging. Daar heb ik veel van geleerd. Je leert dan ook hoe traag sommige dingen gaan en hoe lastig het is om zo'n enorme organisatie bij te sturen. Je merkt aan de andere kant ook hoeveel goede wil je daar vindt, zolang je maar goed voorbereid het gesprek aangaat. Bij het universiteitsbestuur was vaak de wil aanwezig om goed naar onze inbreng maar ook naar die van andere studentenpartijen te kijken. Mooi om te zien. Soms ging het om hele kleine veranderingen.

Wat vond je het hoogtepunt van je GSb-periode?

Ik vond het hoofdredacteurschap van de *Nait Soez'n* het allerleukste! Daar kon ik met een hele gezellige en creatieve club mensen aan de slag. We hadden hele goede cartoonisten en mensen die echt zin hadden om er het beste van te maken, journalistiek gezien. Sommige van hen werken nu bij *Elsevier*, bij de *Trouw* of bij *NRC*. Het was een hele drukke periode met een bruisende groep en daarom was het zo leuk om daarvan aan het roer te staan en telkens een mooi blad af te leveren. Er kwamen altijd genoeg discussies van. Altijd was er wel iemand binnen of buiten de GSb die vond dat we ergens wel of niet over hadden moeten schrijven. Discussie is goed en noodzakelijk en daar was de *Nait* ook voor bedoeld. Het was fijn en het voelde goed om die discussies aan te mogen wakkeren.

“De Universiteitsraad betekende voor mij dat ik uit mijn comfortzone moest stappen”

“In mijn huidige werk heb ik meer aan de GSb gehad dan aan mijn studie”

Wat heb je opgestoken van je tijd bij de bond?

Ik heb er meer geleerd dan ik me ervan bewust ben. Door alle dingetjes die ik voor de bond deed, die dan toch goed uitpakten, heb ik veel zelfvertrouwen gekregen. Je leert ook dingen als projectmatig werken. Als je ‘echt’ gaat werken, dan bemerk je dat veel mensen nog niet zo ver zijn omdat niet iedereen in zijn studententijd dezelfde leerschool heeft gehad. De GSb is die leerschool voor mij geweest. Toen ik begon bij de GSb, bij het SMOG dus, hadden we een actie voor het plein van de Hanze-hogeschool. We hadden daarvoor ook een persbericht verstuurd. Op een goed moment die dag werden wij gebeld door mensen van OOGTV die ons vertelden dat ze op het Hanzeplein stonden. Zij stonden op het plein voor het UMCG en wij op een plein op Zernike... Dat was een beetje jammer, want zo kregen wij niet de gehoopte media-aandacht voor de actie. Ik dacht: dat gaat ons niet nog een keer gebeuren. Ik schrijf voortaan die persberichten wel, zodat er één persoon helemaal verantwoordelijk voor is en we dit soort foutjes niet weer maken. Ik heb filosofie gestudeerd maar ik ben nu alweer een aantal jaren werkzaam als woordvoerder bij de Woonbond. Ik durf te zeggen dat ik daarvoor meer bij de GSb heb geleerd dan bij mijn studie.

Wat is de rode draad geweest in je carrière toen je van de universiteit ging?

Na de uni kwam ik als voorlichter te werken bij Milieudefensie. Daar heb ik een jaar of vier gezeten, onder andere voor de Shell-campagne. Bijna zes jaar geleden heb ik de overstap gemaakt naar de Woonbond, oftewel de landelijke huurdersvereniging. De groene zaken en huisvesting, waartegen ik me vanuit de GSb heb mogen aan bemoeien, zijn nog steeds aanwezig in mijn werk. De rode draad is dan eigenlijk dat ik nog steeds bezig ben met maatschappelijke organisaties. Je probeert de politiek te beïnvloeden om iets voor elkaar te krijgen, zoals betaalbare huurwoningen. Dat is hetzelfde als de GSb, maar dan op veel grotere schaal.

Tegenwoordig ben je senior communicatieadviseur en woordvoerder bij de Woonbond. Wat maakt de Woonbond tot jouw organisatie?

De Woonbond is een club die zich, net als de GSb, neerzet als een organisatie voor en door de achterban. We komen samen met huurders op voor hun huurrechten. De Woonbond houdt zich bezig met een heel essentieel recht, namelijk het recht op een betaalbaar dak boven je hoofd. Dat is toch iets waarvoor ik makkelijker mijn bed uitkom 's ochtends dan als ik zou denken dat het niet zo'n maatschappelijk belang vormt. Ik vind het heel mooi om daar vanuit mijn rol iets aan bij te kunnen dragen.

Wat zou je de GSb van vandaag de dag willen meegeven?

Ik zou vooral willen meegeven om heel veel plezier te hebben van deze tijd. Schat je jezelf op waarde door heel veel dingen te doen. Als je een groep studenten bij elkaar zet en je denkt met elkaar hard over iets na, dan kom je vaak genoeg op hele mooie dingen om iets neer te zetten. Ga er dan ook voor! Je leert zo niet alleen zelf het meest, maar je zorgt er ook voor dat je iets voor elkaar krijgt voor de studenten van Groningen. Dat zorgt er uiteindelijk ook voor dat je terugkijkt op een tijd waarop je trots bent.

TEKST CHRISTIAAN BRINKHUIS

Bestuur aan het woord

Van de ene op de andere dag zijn we met z'n allen in een situatie beland die we niet voor ogen hadden. Een maatschappij waar we anderhalve meter afstand moeten waarborgen en waarbij we al het onderwijs thuis moeten volgen. In de laatste paar weken is er veel veranderd voor ons allemaal en we zullen allemaal ook nog voor een lange tijd de gevolgen voelen van dit coronavirus.

Hoe gaan we om met deze situatie? Als student waren we gewend om de colleges te volgen en actief deel te nemen in de lessen. Dit moet nu alleen anders. Allemaal achter een scherm thuis waarbij de docent het gevoel heeft zich in een vissenkomp te bevinden zonder de aanwezigheid van de studenten. De studenten die thuis een tentamen moeten maken of toch opeens een essay moeten schrijven binnen 24 uur. Al deze veranderingen kwamen abrupt en brengen vele nieuwe vragen en kansen met zich mee. Het digitaal maken van het onderwijs is in een sneltreinvaart veranderd.

Ook het besturen gaat opeens heel anders. Weg zijn de wekelijkse fysieke vergaderingen en weg zijn de borrels waar je elkaar op de hoogte kunt houden. Iedereen is op zoek naar nieuwe manieren om te vergaderen en ook nog informatie uit te wisselen. We kunnen trots zijn op iedereen die ondanks de situatie toch hard blijft doorwerken. De docenten die toetsen moeten aanpassen, de studenten die de rest van de studie moeten volgen vanuit de paar vierkante meter kamers en de bestuurders die samen met het team dat ze achter zich hebben staan toch maar weer voor de student op kunnen komen of de gezelligheid door het scherm kunnen bieden.

Met de woorden die wij hier mogen spreken willen we laten zien hoe trots we zijn op de harde werkers en het snelle aanpassingsvermogen van iedereen. Situaties als deze zijn zeldzaam en we moeten er met elkaar mee leren omgaan. De Groninger Studentenbond wil dan ook nog steeds laten zien dat we iedereen met een klein of groot probleem kunnen helpen en dat we altijd klaar zullen staan voor de student die tegen obstakels aanloopt.

Met immer strijdbare groet,

Namens het gehele 49ste bestuur van de Groninger Studentenbond,

Jan Willem Leeuwma, voorzitter bestuur '19-'20

Meer lezen? Surf snel naar **www.naitsoezn.nl** voor de
nieuwste artikelen en volg ons op *Facebook* en *Instagram*!
